

*Romantický príbeh o vzťahoch
a pokuse lámať predsudky.*

Nesúd', kým nevieš

IVETA KLEMANOVÁ

Iveta Klemanová

Nesúd', kým nevieš

Stručná charakteristika

Olivia Parkerová sa po ukončení Univerzity záhradnej architektúry zamestná vo firme Green & Bloom ako kreatívna záhradná dizajnérka pod vedením ostrieľanej riaditeľky Suzann. Svoju prácu miluje, no to sa zmení, keď ich odkúpi veľký hráč, jedna z najväčších developerských firiem v Minnesote, Nestconstruction Company.

Green & Bloom sa tak stáva iba malým oddelením vo veľkej spoločnosti a Suzannin tím vzápätí začína jasne pociťovať svoju menejcennú pozíciu zo strany nových kolegov na čele s Maximillianom Walshom – prísny, nechutne prítažlivým projektovým riaditeľom a milovníkom miestnych barov, po ktorom túži každá žena nezáležiac na veku.

Keď Suzann z rodinných dôvodov opúšťa firmu, jej miesto obsadí menej skúsená, zato odvážna a krásna Olivia. Maxove útoky zvláda horko-ťažko, no po čase všetkých presvedčí, že ju netreba podceňovať. Počas prípravy dôležitého projektu odhalí Maxovo tajomstvo, ktoré v ňom zanechalo hlboké rany a pravdepodobne je dôvodom jeho neznesiteľného správania. Napraviť chyby, ktorých sa v detstve dopustila jeho rodina, sa zdá byť nemožné. Olivia to však nevzdá a ukáže mu, že poznanie faktov a skutočnej pravdy je základom nových začiatkov.

„Čo keby sme si sľúbili, že nebudeme súdiť druhých ľudí, kým o nich nič nevieme?“

Olivia Parkerová

Prológ

Maximillian

„Arthur, prosím, nenúť ma tam ísť,“ snažil som sa presvedčiť generálneho riaditeľa, aby ma neťahal do feministického spolku, ktorého hluk bolo počuť až cez dve poschodia.

„Ako vedenie musíme ísť príkladom. Ty musíš ísť príkladom,“ namietal Arthur.

„Som jej šéfom iba niečo vyše pol roka.“ S kyslým výrazom na tvári som skúšal všelijaké možné protiargumenty, aby ma ušetril ďalšej zbytočnej firemnej oslavy. Obzvlášť, keď nie je čo oslavovať.

„Práve preto. Dost' dlho na to, aby ste s kolegami z Greenu začali normálne spolupracovať. Už mi to delenie na *vás* a *nich* lezie na nervy. Vstávaj, ideme,“ zavelil, ale ja som sa pokúsil ešte o poslednú výhovorku.

„Nič pre ňu nemám.“

„To mi bolo jasné, Max. Becky sa o všetko postarala.“

Pravda. Načo sú nám asistentky? Nosia kávu, bookujú hotely, zdvíhajú telefóny, kamuflujú šéfovu prítomnosť či neprítomnosť. Tie lepšie si rád pustím aj do rozkroku. To sa však Rebeccy netýka. Staršia, čo by ani nevadilo, ale ani zďaleka nie môj typ. Nech len radšej ďalej zdvíha telefóny alebo kupuje darčeky tehotným kolegyniam, ako aj doteraz.

„A to má byť, kurva, čo?“ zľakol som sa, keď mi Becky podala darček, ktorý v mojom mene kúpila pre Suzann.

„Plienková tortááá!“ jasala Becky. Chytil som ju s odporom, akoby bolo v tých plienkach už nasraté. Čoskoro s istotou bude.

„Ideme,“ chechtal sa Arthur.

„Iba ak túto bielu kopu plastu v celofáne poniesieš ty!“ Prudko som mu ju strčil do rúk. Svojou výškou siahala až nad Arthurovu hlavu, takže som nemal časť vidieť jeho výraz. Istotne si ma užíval s úsmevom na perách.

Nastúpili sme do jedného z elegantných výťahov našej prestížnej budovy a zviezli sa o poschodie nižšie. Výťahové dvere sa ešte ani nestihli otvoriť a už mi uši trhal ženský hlas. *Veľa* ženských hlasov. Rozplývali sa nad jedným nafukujúcim sa bruchom, z ktorého čoskoro vyletí urevané decko.

„Arthuur,“ začali vrieskať ešte hlasnejšie, len čo nás zazreli. *Do riti, moje bubienky.*

„Práve sme sa bavili s dievčatami, že by bolo fajn mať v priestoroch firmy jasle alebo škôlku,“ štebotala Suzann, ktorú som mal až dotedy celkom rád. Načisto im preskočilo! Jasle? Škôlka? V Nestconstruction Company? Vo firme vzbudzujúcej rešpekt tvrdého biznisu na široko-ďaleko? Arthur, zobuď sa! Ten sa však vyškieral od ucha k uchu. No nič, musím zasiahnuť, kým nebude neskoro.

„Tu sa maká, dámy. Možno u vás v Greene ste sa zvykli hrať, ale my v Nestconstruction pracujeme na strategických projektoch, od ktorých závisí budúcnosť planéty,“ schladil som ich ukričané hlasy dvomi vetami. Všetky pohľady sa obrátili na mňa. Wau, zvítanie hodné môjho mena.

Arthur bol z nás dvoch vždy tým milším. „Sľubujem, že keď sa v priebehu roka v našej firme narodí viac ako sedem detí, zariadim to. Krásne firemné jasle, škôlku, čo len budete chcieť.“

Suzann sa jeho sľubu hneď chytila: „Počuli ste, dievčatá, musíte zamakať.“ A všetky sa začali smiať.

„Presne. Rodenie detí, to je vaša úloha,“ pridal som sa k Suzann a pozdvihol som pohár so šampanským smerom k ženskému osadenstvu.

„Zato robenie detí je vaša úloha,“ ozval sa jemný hlas z davu a ja som v momente potreboval zistiť, komu patrí.

Tušil som.

1. Kapitola

Olivia

Keď mi Suzann oznámila, že sa naša firma Green & Bloom bude zlučovať so známou Nestconstruction Company, nebola som ani trocha nadšená. Typický veľký hráč, ktorý si myslí, že môže vlastniť všetko a všetkých.

„Pozri, v podstate sa nič nemení,“ začala. „Iba sa presťahujeme do krajších a väčších priestorov.“

„Iba toľko?“ zdvihla som obočie. „A čo Robert a jeho ľudia? Ani pre nich sa nič nemení?“

Suzann nado mnou zavzdychala. „Nemôžeš zachrániť celý svet, srdiečko. Neboj, oni si prácu nájdu. Ľudí ako Robert je na pracovnom trhu žalostne málo.“

Vnútorne som Suzann vyčítala, že nepresadila, aby sa do Nestconstruction presunul aj Robert so svojím obchodným oddelením. Vzhľadom na fakt, že naši noví majitelia disponujú vlastným, personálne nabitým obchodným oddelením, to naše sa celé ruší. Robert, Bob a Luke. Budú mi chýbať. Získali pre Green skutočne veľké zákazky, vďaka ktorým sme sa stali žiadanými. A teraz práve týchto ľudí odprevažujeme. *Ďakujeme za váš čas, veľa úspechov v pracovnom aj osobnom živote...*

Našťastie, náš tím záhradných dizajnérov zostáva v pôvodnom zložení. Sme naozaj výborná partia. David a Liana zodpovedajú za tvorbu kalkulácií a nákupu všetkého, čo my, kreatívne hlavy, navrhujeme. Tamara je špecialistka na okrasné dreviny a rastliny. Je ako chodiaca encyklopédia a aj o polnoci vám z hlavy vysype, kedy ktorá kvitne, aká bude vysoká, kedy treba zber, rez, s čím je ideálne ju kombinovať, čo jej škodí, aká svetová strana jej vyhovuje. Najstarší člen Paul vyniká v hrubých náčrtoch, vďaka ktorým získavame prvé impulzy toho, akým smerom sa bude návrh uberať.

No a v čom vynikám ja? V detailoch. Dokážem sa s nimi hrať dni aj noci. Milujem fázu, keď projekt šperkujeme do finále a putuje na prezentáciu klientovi. Tú má na starosti Suzann. Úžasná šéfka a ukázkový vodca s prirodzeným rešpektom. Pracujeme na projektoch azda všetkých druhov. Navrhujeme štandardné parky a exteriéry veľkých firiem, záhrady pre štátne aj súkromné sektory. Za náš najnezvyčajnejší projekt považujem cintorín pre urny spolopených zosnulých. Nikdy nezabudnem na reakciu zadávateľa, keď uvidel ukážky našej práce: *Bude im ako v raji*. Zeleň, kvety, stromy, záhrady a parky sú pre nás všetkým. Najkrajšia práca na celom svete.

Nestconstruction Company sídli neďaleko našej firmy. Presnejšie povedané, *my* sídlime neďaleko *nich*. Keď k nám mal prísť klient, ktorý v Green & Bloom ešte nebol, stačilo povedať, aby zabočil do prvej uličky naľavo za Nestconstruction. *Ahááá, jasné, už presne vieme kam*, zvykli zareagovať. Naš oporný geografický bod. Aká irónia.

Posledný rok si služby našej firmy objednávali veľmi často, Suzann k nim chodila ako na klavír, fúzia ju preto neprekvapila. Naš pôvodný majiteľ dostal za odkúpenie ponuku, vďaka ktorej strávi dôchodok v Karibiku.

*

„Vízia kompaktného developerského projektu, ktorý už nebude tvoriť iba stavbu a inteligentné vybavenie budov, ale aj exteriér so všetkou zeleňou, kultom súčasnosti. Taký je cieľ spojenia týchto dvoch úspešných firiem. Vitajte, verím, že sa nám bude všetkým spoločne dariť.“ Úvodná reč Arthura Lanca, generálneho riaditeľa firmy, ktorá sa zrazu stala mojím

zamestnávateľom, bola milá. Čo sa však nedalo povedať o našich nových kolegoch sediacich po jeho pravici a ľavici. *Nafúkanci.*

Môj prvý dojem z nich sa nezmenil ani po pol roku. Správali sa k nám ako k prísťahovalcom. Našťastie som väčšinu pracovného času trávila za počítačom a kreslila záhrady v azda najdokonalejšom programe, aký existuje. Musím uznať, že podmienky na prácu sme mali suverénne lepšie ako v Greene. Môj stôl meria toľko, čo merali všetky predošlé stoly dokopy. O Suzanninej kancelárii ani nehovorím. Asi takto si predstavuje kanceláriu každá žena, ktorá v myslí kreslí svoje kariérne úspechy. Bola som u nej každý deň, minimálne na hodinu. Radila sa so mnou v mnohých projektoch, čo mi nesmierne lichotilo. Keď ma dnes opäť zavolať k sebe, vzala som si podklady k projektu Juliana Howarda. Neboli potrebné. To, čo sa mi Suzann chystala oznámiť, sa tohto projektu netýkalo. Vlastne, netýkalo sa to žiadneho projektu.

„Si tehotná??? Robíš si srandu???“ neverila som vlastným ušiam. Suzann vlni oslavovala štyridsiatku a starší z jej dvoch synov sa o rok chystal na vysokú. Nemala by čakať skôr vnúča???

„Nie, nerobím. Kiežby...“ Z jej odpovede som usúdila, že tretie bejby plánované nebolo.

„Prečo ste si nedali s Georgeom lepší pozor?“ trúfla som si karhať ju, akoby bola pubertiačka.

„No prepáč, že spávam so svojim manželom,“ usmiala sa.

„Tak som to nemyslela, Suzann... Ja len... čo si tu bez teba počneme? Si jediná osoba, ktorá ma tu drží. Ak miesto teba nastúpi rovnaký kretén, akého máš nad sebou ty, balím kufre.“ A prisahám, že tak aj urobím. Jej priamym nadriadeným je Maximillian Walsh, vodca všetkých egoistov tejto firmy. Nikdy sme sa osobne neoznámili a ani nerozprávali, no párkrát som počula jeho prejav počas prezentácií našich projektov. Despota posadnutý uznaním, nechutne bezcitný a ľahostajný k ženám. Lepšia charakteristika snáď ani neexistuje.

„Olivia, nemaj obavy. Nenastúpi miesto mňa žiadny kretén... ehm... nepovažujem ťa za kreténku. A dúfam, že sa ňou na poste riaditeľky ani nestaneš.“

Trvalo mi niekoľko sekúnd, kým som si uvedomila, čo mi naznačuje.

„Ja???”

Prikývla.

„Namiesto teba???”

Znova prikývla.

„Šibe ti???” Postavila som sa. „Ja nie som manažérsky typ. Milujem kreslenie záhrad, najšťastnejšia som, keď čumím do tých dvoch megaveľkých monitorov,“ ukázala som smerom k môjmu stolu, hoci cez zatvorené dvere.

„Ty práveže si manažérsky typ. Poznám ťa,“ zamierila na mňa ostrým priamym pohľadom. Tvár som si schovala do dlaní. Opäť som si sadla. Suzann ku mne podišla a počúvala ma po chrbte. „Vedenie mi ťa odsúhlasilo.“

Zdvihla som hlavu. „Oni o tom už vedia?“

„Olivia, súhlas si vždy musíš pýtať zhora. Najskôr som potrebovala vedieť, ako na to zareagujú osoby, ktoré sú hierarchicky nado mnou. Veci so svojimi podriadenými rieš až vtedy, keď ich máš vyriešené so svojimi nadriadenými. Jedno z manažérskych pravidiel. Neboj, za mesiac ťa všetky naučím.“

„Za mesiac?“ Už ani nerátam, koľkú otázku som položila.

„Áno, vzhľadom na môj vek, ktorý, ako isto vieš, nie je najnižší, mi lekári odporúčajú rizikové tehotenstvo. Budem doma ležať a užívať si pokoj, každé ráno si vyložím nožičky a všetci ma budú obsluhovať.“ Začala sa smiať a rozosmiala aj mňa.

„Ani som ti nezagratalovala. Prepáč.“ Tuho a úprimne som ju objala.
„Vzhľadom na okolnosti to akceptujem,“ odpovedala Suzann.
Mesiac...
No zbohom...

2. kapitola

Olivia

„Tu sa maká, dámy. Možno u vás v Greene ste sa zvykli hrať, ale my v Nestconstruction pracujeme na strategických projektoch, od ktorých závisí budúcnosť planéty,“ povedal najväčší kretén, akého som kedy stretla. Maximillian Walsh, od zajtra môj priamy nadriadený. Pane Bože, ochraňuj ma. Urážať ženy vie dokonale. Pokračoval: „Rodenie detí, to je vaša úloha,“ vyhlásil slávnostne a zdvihol čašu. Myslela som, že vybuchnem.

„Zato robenie detí je vaša úloha.“ Nemohla som už ďalej držať hubu. Niekoľko už predsa musí na jeho urážky reagovať! Čím dlhšie ich budeme akceptovať, tým viac nám ich bude dávkovať. A on ich teda dávkoval riadne často. Odpil si a pohľadom zamieril presne na mňa. Do kelu. Prižmúril oči a kráčal ku mne. Osadenstvo stíchlo.

„Vy ste Olivia, mám pravdu?“ opýtal sa. Iba som sucho prikývla. „Mladá dáma, ktorá sa s ledva ročnou praxou vypracovala na post riaditeľky exteriérových projektov? Wau, naša firma je hotový start-up,“ urazil ma a odpil si z alkoholu. Dve aktivity, ktoré miluje.

„Šikovným patrí svet.“ Nič lepšie mi, do riti, nenapadlo. Najradšej by som mu napľula do tej jeho ukázkovej tváričky, ktorú využíva na ohurovanie ostatných. Mňa však neohúri. A čo ako? Mala som odmietnuť svoju životnú ponuku? Zato, že Suzann nečakane tretíkrát otehotnela? Nie, ďakujem. Neprosím si džob za štyri litre mesačne a veľkú kanceláriu s vlastným záchodom. To vážne??? Daj sa vypchať. Bola som jednoducho v pravý čas na pravom mieste. Tak sa to hovorí, nie? A vôbec, nie som nováčik, ako si o mne myslí. Čo moja päťročná aktívna prax na Univerzite? Množstvo projektov realizovaných pod vedením profesora Holkovicza? Čo moje prednášky v poslednom ročníku pred sálou plnou čerstvých absolventov? Mám právo tu teraz stáť a tešiť sa z novej pozície, tak mi to nekaz, ty sráč jeden namyslený.

Premeral si ma od hlavy po päty a dodal bez náznaku emócií: „O hodinu u mňa. Musím sa uistiť, že ste do hĺbky oboznámená s vecami, ktoré preberáte po Suzann.“

„Do hĺbky oboznámená? Nastupujem na jej miesto až zajtra.“

„A?“

„A nič. Len, že potrebujem viac času.“

„Hodina musí stačiť,“ odvrkol. Pokúsil sa o milú rozlúčku so Suzann a zaželal jej veľa zdravia a skorý návrat do práce. Pri slovách *skorý návrat* si neodpustil pohrdavý pohľad priamo do mojich očí.

Hodina??? So zúfalým pohľadom a odutou spodnou perou som sa oprela o Suzannino plece. „Ako si to s ním, preboha, pol roka zvládla?“

Pobozkala ma na čelo. „Zvykneš si, srdiečko. Byť riaditeľkou nie je med lízať.“

Veruže nie je a pomaly mi to dochádza. Vnímame iba výhody späté s vysokými pozíciami. Bijú nám do očí služobné autá či byty, pracovné cesty na všetky svetové strany. A obeť? Prehliadame.

Presne o hodinu som predstúpila pred kanceláriu s *jeho* menovkou. Sama. Bez Suzann. Becky ma usadila do luxusného koženého kresla, vraj má ešte rokovanie. Približne o päť minút z jeho kancelárie vyšla dlhonohá blondína, Teresa, asistentka finančného riaditeľa. Že rokovanie. Pche. Hruď sa jej ešte dvíha zrýchleným dychom. Prevrátila som očami. Pod úroveň.

„Olivia, počte,“ pokynul mi a zatvoril za mnou dvere. Mohol si tu po nej aspoň vyvetrať, úchyl. Klesla som do kresla a dúfala, že to nerobili práve na mieste, kde som usadila svoj zadok.

Nešetril ma. Vôbec. Absolútne. Neustále hľadal iba chyby. Našťastie som so Suzann úzko spolupracovala na každom projekte, takže som jeho pokusy o útok odvracala pádnymi argumentmi. Na prezentácie pred klientmi ma však nikdy nebrávala, načo aj. Bola to chvíľa, ktorá patrila najvyššiemu manažmentu. A práve tu natrafil môj nový šéf na trhlíny.

„Takže vy neviete, prečo Howard nesúhlasil so zelenou strechou, hoci boli na ňu vypísané dotácie?“

Lebo je debil? napadlo mi ako prvé. „Nie, neviem. Nebola som na stretnutí. Ako to môžem vedieť?“ Nemám doma krištáľovú guľu.

Oprel sa do kresla a odľúkol. „Bude to s vami náročnejšie, ako som si myslel. Ste tu predsa na to, aby ste klientove želania detailne uchopili. Tulipán sem, tulipán tam,“ povrchne rozhodil rukami do strán.

On si dovoľuje prácu záhradnej architektúry nazývať *tulipán sem, tulipán tam*? Radšej nereagujem.

„Do zajtra zapracujte zmeny presne tak, ako ich Howard chcel.“

„Okej,“ odsekla som stroho, s navierajúcou žľou vo vnútri tela.

„Na dnes sme skončili.“ Postavil sa a otvoril mi dvere. Nemala som síl ho pozdraviť, ani len sa naňho pozrieť. Obišla som ho potichu, so sklonenou hlavou.

Prácu som si doniesla domov. No nie takú, na akú som bola zvyknutá. Namiesto kreslenia vizualizácií, ktoré mi prinášajú pokoj na duši, sa hrabem v zápisoch zo stretnutí s Howardom. Strácam sa v nich. Zmenil už zmenené asi desaťkrát. Už ani neviem, ktorá verzia je pôvodná a v ktorej sú zapracované aktuálne pripomienky. SOS, Suzann.

„Spíš?“ spýtala som sa jej potichu, keď mi zdvihla telefón.

„Nie, srdiečko, čakám, kým zavolaš,“ zasmiala sa.

„Prepááá.“

„Čo si? Naozaj som čakala, že zavolaš. Tak aký bol *pán Walsh*?“ Jeho meno vyslovila s afektovaným prízvukom.

„*Pán Walsh*,“ zopakovala som rovnako afektovane, „je ešte väčší chuj, ako som si myslela.“ Zreferovala som jej naše dnešné stretnutie, ako na všetkom hľadal chyby a aký je neprávom tvrdý. Prešli sme ku konkrétnej Howardovej zákazke.

Suzann sa ma pokúsila upokojiť: „Howard je obzvlášť komplikovaný, ale nie nezvládnuteľný. Nechce nič lacné, ani nič, čo je predmetom štátnych dotácií. O dotácie vraj žobru len chudáci.“

„Zvláštny človek,“ skočila som jej do reči.

„David našiel drahé odrody talianskych drevín, ktoré nemá v stredozemí nikto. Keď sme ich však zapracovali do kalkulácie...“

„...vyšlo nám takmer osemdesiatisíc dolárov,“ doplnila som ju, pretože túto časť konceptu som už poznala. „A to sa videlo Maxovi príliš. Zakázal ti takú vysokú kalkuláciu odprezentovať.“

„Presne.“

„Ako mu máme vyhovieť?“ Ťukala som si na čelo. Ozaj už ľuďom načisto hrabe?

„Musíš nájsť ideálnu kombináciu.“

„Do zajtra??? Čo som Albert Einstein?“ Rástlo vo mne zúfalstvo.

„Vitaj na poste riaditeľky, Olivia,“ šibalsky poznamenala Suzann.

Áno, áno, viem. Už viem. Byť riaditeľkou nie je med lízať.

„Idem si navariť hrniec kávy.“ Alebo rovno dva? „A ďakujem, Suzann. Sľubujem, že budem tvoje miesto opatrovať, až kým sa nevrátiš. Prosím, nebuď preč dlho.“

„Neboj, iba pár rokov.“

„No díky.“

Zasmiali sme sa.

Po smiechu býva plač a mne veru do plaču bolo. Zhlboka som sa nadýchla a začala som kresliť a zapracovávať do návrhu dreviny, ktoré našiel David. Skombinovala som ich s dostupnejším tovarom a všetko som priebežne kalkulovala.

Sú dve hodiny ráno a som asi tak... v polovici. Už viac nedám. Nepracuje mi mozog ani ruky a krk odmieta dlhšie držať hlavu vzpriamene. Odkvacla som na gauči a s myšlienkou, že sprchu nechám na ráno, som upadla do hlbokého spánku.

3. kapitola

Olivia

Z večera do rána a z rána do popoludnia som predviedla nadľudský výkon. Skôr než jeho uznania by som sa však dočkala ozajstného Deda Mráza.

„Wau. Utekať za Suzann, aby ti poradila, je podľa teba riešenie?“ s neskrývaným odporom sa opýtal Max, hneď ako prelistoval finálny koncept. Tykal mi. Tykanie medzi nami navrhol Arthur na dnešnom prvom spoločnom pracovnom obede. Vraj tak to medzi riaditeľmi chodí, sme si rovní. Z Maxa som však pocit rovnocennosti nemala ani omylom. A ani návrh na tykanie sa mu očividne nepáčil, to len pred Arthurom hral pretváрку.

Ako vedel, že na to, aby som sa vysomárila z Howardovho projektu, som potrebovala Suzann? Od nej isto nie. Pravdepodobne mu to docvaklo, jasné. *Neverí ti, že zvládneš jej pozíciu, zabudla si?*

„Je predsa jedno, ako som to vyriešila. Podstatné je, že som to vyriešila,“ snažila som sa vykľučkovať. A nemám pravdu?

„Keď Suzann porodí a na prácu nebude mať čas, čo môžem od teba očakávať?“ vytrvalo a bez žmurknutia mi hľadel priamo do očí.

„Dovtedy sa zorientujem.“

„Nemám rád slovo *zorientovať* v akomkoľvek smere. Ľudia pracujúci v našej firme majú byť dávno zorientovaní,“ odvrkol a už sa viac na mňa nepozrel.

Dohodli sme sa na nepatrných úpravách, ktoré som dotiahla s mojím tímom z Greenu. Aspoň niekto normálny pracuje v tejto *dokonalejš* spoločnosti.

„Hotovo.“ Liana mi podala slajdy s kalkuláciou. „Dala som ti ich aj do e-mailu.“

„Ďakujem, si poklad.“

„Som presvedčená, že im to odprezentuješ na pani,“ dodala.

Čo??? Úplne som zabudla na prezentáciu. Ak som si myslela, že pobyt v pekle končí odovzdaním projektu do Maxových rúk, veľmi som sa mýlila. Horúco ešte len bude, drahá Olivia. Inak, už som spomínala, že byť riaditeľkou je *bohovsky* náročné? Áno? Tak to hovorím zas. A to ňou nie som ešte ani dvadsaťštyri hodín.

*

Pár dní pred prezentáciou naostro v prítomnosti klienta a jeho zástupcov bolo zvykom dať si generálku. Predstaviť kompletný projekt pred svojimi vlastnými ľuďmi, aby sa vychytali posledné chybičky krásy. Neraz som sa generálky ako divák aj zúčastnila. Vždy bol prítomný okrem Suzann ešte niekto z Greenu. Teda z bývalého Greenu. Staré dobré časy. V pozícii rečníka bola pre mňa dnešná generálka premiérou. Nervózne som čakala na svoju chvíľu.

Max ma vyzval: „Dobre, to by sme mali. Na záver si prejdeme exteriér. Olivia?“

Postavila som sa a pohľadom si zmapovala dnešné publikum. Max, Arthur, Trevis a Johnny z obchodného, Christina z technického, Mark z právnického a moja podpora z Greenu, David a Paul, ktorých som si na svoju prvú generálku osobne prizvala. No a ešte Maxova asistentka číslo dva, Penelope, ktorá zapisovala body každého meetingu. Koľko tých asistentiek ešte má? Neschopák.

Plynule som prechádzala slajd po slajde a vysvetľovala prítomným, čo vidia.

Dýchaj pravidelne a rozprávaj pomaly. Každé slovo vyslov zrozumiteľne do samého konca a dávaj medzi slová stotinové pauzy. Akustika je zradná. Ak nebudeš dobre intonovať, tvoje slová sa zlejú a zážitok bude pre poslucháčov nulový. Rady profesora Holkovicza ma budú sprevádzať azda celým životom. Kiežby som mu ich mohla niekedy oplatiť.

Hoci som sa nedočkala potlesku, bola som si istá, že som svoju premiéru zvládla. Nastala chvíľa ticha. Trvala dlhšie, ako by som chcela. Spomenula som si na jednu riekanku z detstva. *Ticho, ticho, hovno spí, kto ho zobudí, ten ho zí.* Vždy sa ako prvý ozval najväčší blbec. Presne ako dnes.

„Okej,“ začal Max. „Štandardné. K dokonalosti ešte treba odstrániť pár chýb, ale tie zachytím a zachránim na mieste buď ja alebo Trevis.“

„Pár chýb?“ osopila som sa naňho. Je hluchý? Práve som všetkým ukázala, ako vyzerá ukážková prezentácia.

„No... bolo ich viac než pár, ale ako som povedal, nie je to stratené. Odsúhlasujem projekt v danom znení. Vidíme sa naostro, dám vedieť, keď Howard potvrdí termín.“ Ľudia s vycibreným zmyslom pre dokonalosť, ku ktorým sa hrdo hlásim, chytajú v podobných situáciách záchvaty.

„Moment.“ Všetci sa chystali na odchod, ale ja som ešte neskončila. „Mohla by som vedieť konkrétne, o aké chyby ide?“

„Olivia. Radšej nie. Nechcem ťa ešte viac popliesť. Mohla by si domotať aj to dobré.“

„Max!“ okríkol ho Arthur. „Stačí.“

Ďakujem, Arthur, slabá náplast', ale beriem. Beriem čokoľvek. Netuším, čo mu prekáža. Som príliš mladá? A??? Na rozdiel od polovice asistentiek v našej zázračnej firme som si nikoho nemusela pre kariérny postup pustiť pod sukňu. Či? Problém? Neroztiahla som mu ešte nohy? Nevyfajčila jeho pyšného manažérskeho vtáka? Zabudni!

*

Moju zlú náladu nezachránila ani krásna kancelária. Do prdele aj s prepychovým ofisom, keď ťa stále niekto serie. Zachránili ju však moji ľudia, ktorí vstúpili bez zaklopania s malou tortou.

„Všetko najlepšie, Olivia,“ zaželali jeden cez druhého Paul, David, Liana a Tamara.

„Ďakujem, zlatička moje, potešili ste ma.“ Veľmi, veľmi. Ani si nevedia predstaviť ako. Ďakujem, že ich mám. Takmer som zabudla, že mi pribudla ďalšia pomyselná sviečka na narodeninovej torte. Dvadsať siedma.

„Správa sa k tebe ako idiot,“ začal David a dal si do úst kúsok torty.

„Keby len k nej, správa sa ako idiot k nám všetkým,“ dodal Paul. „Vie o tom Suzann?“

„Niečo som jej naznačila, ešte keď mi pomáhala vysomáriť sa v Howardových pripomienkach. Ale nechcem ju zaťažovať detailmi, pozná ho. Ani ona to s ním nemala jednoduché. Musím ho skrátka zvládnuť.“ Presne tak. Zvládnem ho a basta.

„Možno sa časom zmení,“ vyslovila Tamara. Naša večná optimistka.

„Ale prosím ťa,“ skočila po nej Liana. „Sme tu už viac ako pol roka. Keď sa doteraz nezačal správať normálne, ťažko sa zmení.“

Dumala som, čo mu môže na nás vadieť. V podstate sa ako blbec správal ku všetkým z môjho oddelenia. Okrem Suzann. Čo mu na nás, kristepane, prekáža? Ani my nie sme nadšení, že sa naše firmy spojili. Ostatne, bol to ich nápad a neverím, že by ho Max neodsúhlasil. Všetko, čo sa tu deje, prechádza jeho súhlasom alebo nesúhlasom. Každý prd a nový krok, každá zmena či vrzgnutie nábytkom sú konzultované s ním. Nezniesiteľný začal byť krátko potom, ako sme sa sem presťahovali.

Čo sme ti urobili, drahý Maximillian?

*

Howard odsúhlasil termín tri dni po generálke. V zasadačke určenej na VIP meetingy sa zbíhali jeho ľudia. Max bol ku všetkým nesmierne milý. Usádzal ich ako herecké hviezdy a oni sa tak aj tvárili. Dokonale naškrobené oblečenie a účesy, kde každý vlas má svoje presné

miesto a poslušne na ňom zostane, až kým si ich majiteľ neumyje. Podľa čoho si ten pako vyberá, ku komu bude milý a ku komu nie? A prečo ja patríam do druhej polovice?

Zvieralo mi žalúdok a srdce sa vymykalo bežnému pulzovaniu. Prvé dve hodiny som sa prezentácie v zasadačke nezúčastnila. Najskôr sa venujú hrubej stavbe, rozdeleniu objektov na zóny, predstaveniu interiérov, smart riešení a všetkého inteligentného, čo z ich budovy urobí stavbu roka. Čakala som na pokyn, kedy môžem vstúpiť a kedy príde na rad prezentácia exteriérov. Chcela som to už mať za sebou. Podvedome, od nervozity, vytočila som Suzannino číslo.

„Ahoj, srdiečko, s čím ti pomôžem?“ Vždy pripravená. Naša Suzann.

„Prídeš za mňa odprezentovať Howardovi jeho projekt?“ Pery sa mi na znak zúfalstva skrivili nadol.

„Ha, ha, ha.“

„Ako si to zvládala? Nikdy som na tebe nepostrehla ani náznak trémy,“ vyzvedala som. A nechápala. Je to naozaj vekom? Budem aj ja o pár rokov odolnejšia?

„Ver mi, že vždy som mala trému. Obzvlášť, ak išlo o povýšencov, akými sú Howardovi ľudia.“

„Čo ti vtedy pomáhalo?“ prahla som po recepte na zbavenie sa nahromadenej trémy.

„Hmmm. Mám niečo, čo zvyklo zabráť.“

„Som samé ucho.“

„Keď sa pred nich postavíš, nadýchni sa a povedz si: Zajtra ráno si vy všetci utriete rite rovnakým papierom ako ja, ak nie horším.“

Vybuchla som smiechom. Čože??? Suzann? Konzervatívna a slušná Suzann??? Od smiechu mi vyhrklo zopár slz. Vtom sa bez zaklopania rozcapili dvere na mojej kancelárii. Kto iný...

„Dúfam, že sa budeš smiať aj o hodinu,“ okríkol ma nie práve najmilším tónom Max.

Zobrala som si svoju kôpku podkladov a nasledovala jeho rázny krok. A sexy zadok, musím uznať. Dnes ho mal napasovaný v nadštandardne elegantnom obleku. Sako si už vyzliekol, očividne bolo v zasadačke horúco. A veru zostalo aj mne, len čo som sa pred nich postavila. Našťastie som sa riadila Suzanninou radou. Keby len vedeli, na čo som myslela, keď som si ich pohľadom premeriavala.

Prezentáciu som zvládla profesionálne, presne ako na generálke. Cítila som, že Howard čaká na záverečné slajdy týkajúce sa kalkulácie, a svoju nedočkavosť dal najavo.

„Pani Parkerová, prejdime, prosím, k rozpočtu,“ zahlásil suverénne, pričom nerátal s odporom. Naň isto nebol zvyknutý.

„Ešte nie, pán Howard,“ vyslovila som odvážne, no mierumilovne. Všetky oči zaostrieli na mňa. Vyľakaný výraz Maxa ani netreba komentovať. „Nemôžem preskočiť dôležité pasáže, ktoré vás majú presvedčiť o kvalite a tým aj o oprávnenej výške cien v rozpočte.“ Nezvyknem riskovať, ale dnes idem na istotu. Všetko mám čierne na bielom, môže si to pán veľkomožný zistiť a naštudovať, ak mu niečo nebude sedieť. Howard sa popravil v kresle a jednoslovne sa vyjadril: „Pokračujte.“

Otvorila som slajd, kde som zosumarizovala všetky použité materiály, živé aj neživé. „Z návrhu ste si želali odstrániť mnoho pekných rastlín a drevín ideálnych pre naše vegetačné pásmo. Chceli ste niečo výnimočné a my sa postaráme, aby ste to aj dostali.“ Krátka pauza, presne ako mi vždy radil profesor Holkovicz. „Dokážeme zrealizovať excelentný koncept, nie len *tulipán sem, tulipán tam*.“ Laxne som rozhodila rukami. Max začínal zúriť, nebolo pochýb, že spoznal svoje slová.

„Dreviny, ktoré nám v projekte zostali, a mimochodom, chválím ich výber,“ pozrela som Howardovi do očí, „si však v našich podmienkach vyžadujú nadštandardnú starostlivosť. Dovoz, výsadba, údržbový plán, následne dosádzanie a servis patria k tomu najnáročnejšiemu, čo sme kedy tvorili. A to sme sa radili priamo s pestovateľmi a dodávateľmi z Talianska.“ Nádych. „A preto je aj rozpočet jeden z najnáročnejších, aký sme kedy narátali.“ Výdych. Otvorila som slajd s rozpočtom exteriéru. Maxovi aj Arturovi skoro zabehlo. Sumy, ktoré som odprezentovala na generálke a ktoré sa im už vtedy zdali privysoké, som navýšila ešte o pätnásť percent.

A čo? Zajtra ráno si vy všetci utriete rite rovnakým papierom ako ja, ak nie horším.
Boh ti žehnaj, Suzann.